

הן שש. זה לא הרבה. הן שש. זה המון.

מסתכלת על הפנים הקטנות שמסתכלות עלי. הן כאן בגללי. פיזרתי מודעות בכל השכונה על הסטודיו החדש של חלי, הבטחתי מחיר מבצע לעשרים הנרשמות הראשונות. נרשמו שש. עקיבא אמר: "אל תיקחי ללב. טוב להתחיל בהדרגה". צחקתי. כי זה משפט שאני אומרת למתאמנות שלי כל הזמן, ואיכשהו הוא הגיע לאוזניים של עקיבא, חזר אלי.

הן לא מפסיקות להסתכל עלי. בסטודיו שבו עבדתי קודם הייתה לי קבוצה של חמש עשרה ילדות. בסטודיו ההוא היו גם מראות מקיר לקיר. בגלל המראות, כשדיברתי, הן לא הסתכלו עלי בדרך כלל. העיניים הלכו לבבואות שלהן שהופיעו מאחורי גבי. זה קרה גם בקבוצות של הבחורות והנשים. אין עדיין מראות בסטודיו החדש שלי, תגענה רק מחר. ואני צריכה להתחיל לדבר.

"נעים מאד, אני חלי". ככה אני מתחילה. שואלת איך קוראים להן. מצביעה על הקונסידים הצבעוניים ששמתי על הרצפה.

מסבירה כיצד לדלג, מתי לקפוץ. לוחצת על כפתור ה'פליי'
של המערכת. מוזיקה נשפכת מהרמקולים שעקיבא תלה. הן
מדלגות, וקופצות. אני אומרת: "בואו נוסיף ידיים".

הנה מדרגה: קודם רגליים, אחר כך ידיים. שתיים עשרה ידיים
נמתחות לצדדים, מתיישרות קדימה. שתיים עשרה רגליים
קופצות, ומדלגות. ולפני שאני מספיקה להתנשף, נגמר
השיעור הראשון.

אני שואלת איך היה. הן אומרות: "היה כיף". אחת מהן, אולי
שבי, אומרת: "כיף לילדים שלך. הם בטח משחקים פה כל
היום".

אני מחייכת, השפתיים דבוקות זו לזו. נחשתי ש'הילדים שלך'
ייכנסו לסטודיו. לכל מקום הם נכנסים. לא חשבתי שזה יקרה
מהר כל כך.

אולי-שבי מזכירה לחמש האחרות שכיף לדבר על ילדים.
עכשיו הן מצטופפות סביבי, שואלות: "איפה הילדים שלך?"
"כמה ילדים יש לך?" "יש לך בנות?" "יש לך תינוק?" "אנחנו
יכולות לראות אותן?"

השפתיים שלי רועדות כשאני מכריחה אותן להיפרד, לומר:
"אין לי ילדים עדיין".

"אין לך?" שתיים עשרה עיניים מביטות בי, מופתעות. שתיים
עשרה זה המון. "אבל את כבר אמא!" העיניים שלהן, כל
השתיים עשרה, תקועות במטפחת שלי.

"מי הצדיקה שאוספת את הקונסים?" אני מדלגת אליהם.
שלום, שש.

המראות מגיעות למחרת. השלט מגיע אחרי שעתיים. עקיבא
מפעיל מקדחה, מצמיד אותו לקיר המסדרון, ממש ליד דלת
הסטודיו. 'חלי - התעמלות לנשים ולנערות'. מזל טוב לי.

"שתי חלי בבית אחד". עקיבא מכבה מקדחה. "תסתדרו?"

אני נוקשת באצבע על שלט הזכוכית. "בטח. היא יודעת מי הבוסית".

הוא צוחק. אני נכנסת לסטודיו. אי אפשר לראות יותר את הקירות. הם מכוסים במראות, וכשאני עומדת באמצע הסטודיו הריק, אני יכולה לראות אותי מימין ומשמאל, וממול. יש חלי גם במראה מאחוריי. חמש חלי בחדר אחד, עוד אחת במסדרון. זה הרבה.

מחכה שיגיע צהריים. מתקשרת למולי. "יש לי חידה בשבילך: ארבע ועוד אחת שווה אחת, איך זה יכול להיות?"

"לא יודע. תני רמז", הוא מבקש.

"המראות הגיעו היום".

"אה, אז ארבע שווה אחת זאת את באמצע הסטודיו, ארבע בבואות שלך מסביב", הוא קולט. אח קטן מבריק שלי. "אבל מה הקשר 'ועוד אחת'?"

"תבוא, תראה".

הוא בא. עוצר מול שלט זכוכית שעקיבא תלה במסדרון. צוחק. "יותר מדי חלי".

גם אני מחייכת. פותחת את הסטודיו. ארבעה 'מולי' מופיעים במראות. מולי חמישי, האחד והיחיד, עומד באמצע, מסתכל על המזרנים, על הכדורים, על המשקולות. אומר: "וואו, רציני. מלחיץ".

"אל תדאג, לא מתכוונת להכריח אותך להתעמל". מכירה את מולי, הוא לא בחור של כושר. מספרת לו על הילדות של אתמול ששאלו איפה הילדים שלי. "ראו את המטפחת, החליטו שאני אמא", אני אומרת בקול מבודח. כאילו שזה מצחיק.

אם מישהו היה מקשיב לי עכשיו, הוא היה חושב שזה דיאלוג מוזר. אני גדולה ממולי בעשר שנים, והעולם שלו אחר, ברוך

השם. אבל זה הקשר שלי ושל מולי, לא רגיל.

מולי מקשיב, מעקם אף. לכן הוא האח האהוב עלי. הוא יודע מה צריך לעשות במצבים כאלה. "תגידי, השעון מכוון?" הוא מצביע על השעון שמתקתק ליד הדלת של הסטודיו.

"בטח. הוא חדש".

"מאחורו" הוא נבהל. "יש לי אוטובוס בעוד שתי דקות. לא רוצה לאחר לסדר. חלי", הוא אומר במסדרון רגע לפני שהוא מיישר כובע, חליפה, רץ במורד המדרגות. "מזל טוב לך!"

>||<

מתוך הפנקס של מולי:

יש לי כתב חרטומים.

זה מעודד, אני חושב. ככה גם אם הפנקס ייפול לי בטעות מהכיס של החליפה, וגם אם מישהו ימצא אותו, הוא לא יבין מה כתבתי. הפנקס בכיס כי אני לא מתכוון להשאיר אותו במגירה בבית או בתא בישיבה. רק זה חסר לי, שמישהו יקרא בו, יגלה מי זה מולי. בהנחה שהוא יודע לקרוא חרטומית, כמובן.

זה פנקס ירוק מצחיק. קטן. שורות כחולות. מצאתי אותו במכולת ליד קופת החולים.

אמא שלחה אותי לקנות כמה דברים בבית מרקחת. היה תור ארוך והייתי משועמם, אז קראתי את הפרסומות של הקופה. הן היו חזק בקטע של דיאטות ונגד משקל מיותר. גרמו לי להיות רעב. הייתי מוכרח להיכנס למכולת, לקחת בקבוק שוקו, חבילת צ'יפס.

ליד החטיפים ראיתי את הפנקסים. היה עליהם מבצע. לקחתי פנקס אחד. המשגיח בעד פנקסים. אפשר לכתוב בהם קבלות סודיות, לעקוב אחרי הדרך שלך להיות בן עלייה.

בדרך להיות בן עלייה אני כותב די הרבה שטויות. תודה על כתב חרטומים, השם.

אני לחוץ, זאת האמת. ברגמן שאל אותי אתמול אם אני מסכים להיות החברותא שלו בסדר א'. אין לו משהו נגד לוי-לבן, אבל הוא לא מספיק מבריק. כבר דיבר עם לוי-לבן, נפרדו ברוח טובה.

"במילים אחרות, אתה אומר שאני מבריק?" שאלתי.

ברגמן צחק. "אל תפרגן לעצמך, מוליית. כולם יודעים שאתה מחפש חברותא חדש. חשבתי לעשות לך טובה, לתת לך צ'אנס".

לא יכולתי להתווכח. זה היה נכון. אסולין ואני הגענו למסקנה שאנחנו חייבים להפריד כוחות. יותר מדי חברים טובים, מפריעים לעצמנו ללמוד. אולי לוי-לבן ישמח ללמוד עם אסולין. מתאים דווקא. שניהם אוהבים לרוץ קדימה, להספיק המון.

ברגמן ראה שאני חושב. הודיע שהוא מטפל בעניינים. "אם אני אחכה לך שתגמור לחשוב..." הוא צחק עוד פעם. "בקצב הזה נגיע לזמן אלול".

הלך, דיבר עם המשגיח, עם לוי-לבן, עם אסולין. וזהו. מחר נתחיל. לא יודע למה אני מזיע. יש אוויר טוב עכשיו. יש מצב שאני סתם לחוץ. יש מצב שאני איהנה. כולם יודעים שלברגמן יש ראש פגז. ואולי בתור חברותא הוא יסכים לעשות לי טובה. נוספת, להפסיק לקרוא לי מוליית. אני שונא את השם הזה.

